

УДК 334.98

Береза Ю. М.

здобувач

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ПРОВЕДЕННЯ ДОПИТУ ПІДОЗРЮВАНИХ ПРИ РОЗСЛІДУВАННІ НЕЗАКОННОГО ЗАВОЛОДІННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЕМ ЗБРОЄЮ, БОЙОВИМИ ПРИПАСАМИ ТА ВИБУХОВИМИ РЕЧОВИНАМИ

Досліджено актуальні проблемні питання криміналістичного забезпечення проведення допиту підозрюваних при розслідуванні незаконного заволодіння військовослужбовцем зброєю, бойовими припасами та вибуховими речовинами. Проаналізовано наявні у юридичній літературі точки зору щодо цього питання, запропоновано організаційні заходи проведення слідчої (розшукової) дії.

Ключові слова: допит, підозрюваний, організація, слідчі (розшукові) дії, досудове розслідування, військовослужбовець.

Постановка проблеми. Розслідування кримінальних правопорушень вимагає від працівників правоохоронних органів злагодженої та цілеспрямованої діяльності. Вона, у свою чергу, полягає у проведенні ряду процесуальних дій. Особливе місце серед слідчих (розшукових) дій, спрямованих на отримання доказової інформації з особистісних джерел, належить допиту. В той же час як у конфліктних ситуаціях, так і загалом це досить складна слідча (розшукова) дія. Для ефективного її проведення уповноважена особа повинна здійснити ряд організаційно-підготовчих заходів, а безпосередньо під час неї застосовувати найбільш доцільні тактичні прийоми. Допит підозрюваних при розслідуванні незаконного заволодіння військовослужбовцем зброєю, бойовими припасами та вибуховими речовинами в даному ракурсі повинен відповідати зазначеним критеріям. Адже вірно підібрані тактичні прийоми дозволять забезпечити ефективне проведення допиту, а криміналістичне забезпечення його підготовчого етапу надасть найбільш сприятливі умови для цього. Крім того, від своєчасності та якості проведення допитів у багатьох випадках залежить успіх розслідування кримінального правопорушення. Тому саме на дані аспекти і буде направлено наше дослідження.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Питання організаційно-тактичних заходів підготовки та проведення допиту підозрюваних досить повно висвітлені вченими-криміналістами та процесуалістами у криміналістичній літературі. Зокрема, вагомий внесок у розробку наукових основ проведення допиту зробили такі відомі вчені, як О.Я. Баєв, М.В. Бахарев, В.П. Бахін, Р.С. Белкін, О.М. Васильєв, В.К. Весель-

ський, А.В. Дулов, Ф.В. Глазирін, Л.М. Карнеєва, Ю.В. Колесник, В.О. Коновалова, В.Г. Лукашевич, Є.Д. Лук'янчиков, О.В. Соловійов, С.М. Стахівський, М.І. Порубов, О.Р. Ратінов, М.В. Салтевський, В.М. Тertiшник, Л.Д. Удалова, К.О. Чаплинський, В.Ю. Шепітько, М.П. Яблоков, О.Ю. Ямпольський та інші. Але комплексного аналізу організаційно-підготовчих особливостей допиту підозрюваних при розслідуванні незаконного заволодіння військовослужбовцем зброєю, бойовими припасами та вибуховими речовинами вченими не проводилося. Одразу слід наголосити, що питання організаційного забезпечення проведення допиту підозрюваних при розслідуванні незаконного заволодіння військовослужбовцем зброєю, бойовими припасами та вибуховими речовинами сьогодні має низку невирішених організаційно-тактичних проблем. Тому на практиці виникає потреба в науково обґрунтованих криміналістичних рекомендаціях щодо вказаної слідчої (розшукової) дії у розрізі розслідування конкретних кримінальних правопорушень.

Метою статті є дослідження особливостей криміналістичного забезпечення проведення допиту підозрюваних при розслідуванні незаконного заволодіння військовослужбовцем зброєю, бойовими припасами та вибуховими речовинами із урахуванням сучасних потреб слідчої практики.

Виклад основного матеріалу дослідження. Допит є найбільш розповсюдженою та ефективною слідчою (розшуковою) дією, за допомогою якої збирається інформація про злочин і злочинну діяльність певних осіб. Допити є слідчими діями, на підготовку і проведення яких витрачається найбільше часу. З їх допомогою слідчий не тільки встановлює обставини, які необхідно довести, але й визначає напрямок пошуку нових доказів, а також перевіряє причетність до справи встановлених фактів і їх вірогідність [5, с. 63-64].

В той же час одностайного визначення поняття допиту серед науковців немає. Відтак, слід звернутися до формулювання цієї наукової категорії. Наприклад, Р.С. Белкін характеризував його як процесуальну дію, що полягає в отриманні показань (інформації) про подію, яка стала предметом кримінального судочинства, осіб, які проходять у справі, причини й умови, що сприяли вчиненню й приховуванню злочину [2, с. 63]. Стосовно ситуації допиту доречною є думка К.О. Чаплинського, який наголошує, що окрема слідча ситуація, яка складається під час проведення слідчої дії, є важливим аспектом обрання відповідної поведінки уповноваженою особою. Безконфліктна ситуація характеризується повним або частковим поєднанням інтересів взаємодії слідчого і допитуваної особи, відсутністю протиріч в їх намірах і планах на даному етапі розслідування [15, с. 241].

А вже В.Ю. Шепітько наголошує на тому, що допит є основною слідчою (розшуковою) дією, в процесі якої слідчий отримує від допитуваного (свідка, злочинця) вербальну інформацію про факти, що мають значення для встановлення об'єктивної істини і забезпечення правильного застосування закону. Мета допиту полягає в одержанні показань, що повно і об'єктивно відбивають дійсність [17, с. 218].

Слід наголосити, що складність цієї СРД при розслідуванні насамперед залежить від обсягу і якості наявної у слідчого інформації, отриманої в результаті оперативно-розшукових заходів, СРД та НСРД, особистісних якостей допитуваного, його процесуального статусу (підозрюваний, свідок, потерпілий), місця в ієрархічній структурі злочинного об'єднання (лідер, керівник, виконавець) та ін. [7, с. 94].

Ми підтримуємо позицію В.А. Журавля, який визначив допит як процесуальну дію, котра являє собою регламентований кримінально-процесуальними нормами інформаційно-психологічний процес спілкування осіб, які беруть у ньому участь, спрямований на отримання інформації про відомі допитуваному факти, що мають значення для встановлення істини у справі [9, с. 252].

Важливе місце в криміналістичному забезпеченні допиту займають організаційно-підготовчі заходи до його проведення. Своєчасна, ретельна і всебічна підготовка до допиту підозрюваних при розслідуванні незаконного заволодіння військовослужбовцем зброєю, бойовими припасами та вибуховими речовинами є необхідною умовою отримання найбільш повних та об'єктивних показань у кримінальному провадженні. Це суттєво сприяє досягненню тактичної мети слідчої (розшукової) дії. Відсутність планування призводить до поверховості та безрезультатності його проведення. У науковій літературі вчені по-різному підходять до підготовчих заходів з проведення допиту підозрюваних.

На думку А.В. Хірсіна, до підготовчих заходів доцільно віднести:

- ретельну підготовку до проведення слідчої (розшукової) дії;
- виявлення спроб протидіяти досудовому слідству і негайну їхню нейтралізацію;
- недопущення інформаційних контактів між затриманими особами;
- проведення розвідувальної бесіди перед допитом;
- проведення негайних допитів на місці затримання злочинців;
- диференціацію допитуваних залежно від наявної у слідчого доказової бази на кожного з учасників злочинної групи;
- використання конфліктів між учасниками організованої злочинної групи [14, с. 11].

Інші науковці наголошують на тому, що підготовка до допиту повинна складатися з таких заходів:

- вивчення матеріалів кримінального провадження;
- підготовка спеціальних запитань;
- вивчення особи допитуваного;
- складання плану проведення допиту [18, с. 80; 16, с. 532].

А вже Р.С. Белкін, В.П. Лавров, І.М. Лузгін та інші вважають, що підготовка до проведення допиту повинна вмещувати такі підготовчі заходи:

- збирання вихідних даних, що відносяться до предмета допиту підозрюваних;

- визначення кола осіб, які підлягають допиту;
- підготовка місця допиту;
- запрошення до участі у слідчій дії третіх осіб;
- визначення науково-технічного забезпечення допиту;
- вивчення особи допитуваного;
- встановлення способу виклику на допит і черговості його проведення;
- складання плану проведення слідчої (розшукової) дії [10, с. 99].

Узагальнення поглядів респондентів дозволило визначити, що найбільш поширеними організаційно-підготовчими заходами, які здійснюють слідчі на підготовчому етапі проведення допиту підозрюваних при розслідуванні незаконного заволодіння військовослужбовцем зброєю, бойовими припасами та вибуховими речовинами, є такі:

- повне та всебічне вивчення (узагальнення) матеріалів кримінального провадження (23 %);
- аналіз слідчої ситуації, що склалася на певному етапі досудового розслідування (12 %);
- визначення та уточнення предмета допиту (25 %);
- вивчення особи допитуваного (11 %);
- збирання оперативної інформації про допитувану особу та вчинені нею злочини (5 %);
- визначення часу (72 %) і місця (89 %) проведення допиту;
- визначення способу виклику і підготовка необхідних процесуальних документів (91 %);
- підбір речових доказів та інших матеріалів для пред'явлення допитуваному (17 %);
- підготовка науково-технічних заходів (29 %);
- визначення тактичних прийомів допиту (6 %);
- визначення додаткових учасників проведення слідчої (розшукової) дії (у разі необхідності) (9 %);
- забезпечення безпеки (23 %);
- забезпечення сприятливих умов проведення допиту (8 %);
- планування допиту підозрюваних (11 %) та інше (2 %).

Розглянемо окремі з них. Так, повне, всебічне і ретельне вивчення матеріалів кримінального провадження, як наголошує К.О. Чаплинський, є необхідною передумовою успішного проведення допиту підозрюваних. Аналізу підлягають дані, які містяться як у протоколах слідчих (розшукових) дій, так і в інших матеріалах провадження. Це дозволяє виявити існуючі прогалини, розбіжності й суперечності між учасниками процесу та своєчасно вжити заходів щодо їх усунення. В іншому випадку деякі обставини можуть залишитися невстановленими, що не може не вплинути на повноту, всебічність та об'єктивність розслідування і тягне за собою, як правило, необхідність проведення додаткових або повторних допитів та «очних ставок». Вивчення матеріалів кримінального провадження дозволяє встановити коло осіб, які під-

лягають допиту, визначити предмет допиту, сформулювати запитання допитуваному, обрати низку тактичних прийомів (комбінацій), які будуть використовуватися під час допиту підозрюваних [15, с. 268].

Стосовно предмета допиту зазначимо, що його визначення для допиту будь-якого суб'єкта процесу становить сукупність обставин, які треба з'ясувати. «Предмет допиту за своїм обсягом, – наголошує Я.Є. Мишков, – а іноді й за змістом може відрізнитися від предмета показань. Останній є більш широким і включає обставини, що стосуються умов, які сприяють учиненню злочину, кола осіб, які брали участь у події, але залишилися поза полем зору, мотивів злочину, службових відносин, що стимулювали вчинення злочину (погроза звільненням, незаконне пониження по службі тощо). У цьому зв'язку треба звернути увагу на те, що при допиті обвинуваченого слід дати йому можливість розповісти про ті чи інші обставини, не перериваючи перебігу допиту, тому що в його процесі можуть бути встановлені відомості, які мають суттєве значення для розслідування злочину» [13, с. 142].

Наприклад, М.І. Карпенко до обставин, що підлягають доказуванню під час розслідування викрадення військового майна, відніс такі:

– за суб'єктом злочину: хто вчинив крадіжку, якщо це група осіб, то яка роль і ступінь вини кожного з них, чи не було подібних викрадень раніше; їх характеристика;

– за суб'єктивною стороною: наявність попередньої змови; коли і за яких обставин була змова, щодо якого військового майна; мотив, мета злочину;

– за об'єктом злочину: яке військове майно викрадене, які ознаки викраденого;

– за об'єктивною стороною: місце, час, спосіб викрадення військового майна, яка його вартість, хто і що саме для цього зробив, які дії винного на місці крадіжки було вчинено, а також після цього з метою приховування злочину та його слідів;

– причини й умови, що сприяли вчиненню злочину [6, с. 84].

Аналіз матеріалів кримінальних проваджень за ст. 410 КК України дозволив встановити, що допит підозрюваних був спрямований на з'ясування: події злочину, обставин злочину, характеру дій злочинців – у 100 % випадків; причини та умови, що сприяли вчиненню злочину, – 23 %; відомостей про взаємини з іншими підозрюваними – 34 %.

Планування допиту є заключним етапом до його підготовки. План є динамічною системою, тому під час допиту він суттєво корегується: окремі положення замінюються, уточнюються чи доповнюються. План носить орієнтовний і динамічний характер, оскільки у ньому неможливо передбачити усі особливості допиту, тому він повинен визначати лише головні моменти: час та місце допиту, його учасників, спосіб виклику допитуваного, технічні засоби фіксації, використання доказів, перелік питань допитуваному, тактичні прийоми та ін. Безплановість проведення допиту підозрюваних при розслідуванні злочинів, учинених із використанням вогнепальної зброї, тягне за со-

бою неповноту постановки запитань, безсистемність використання тактичних прийомів і комбінацій, що в цілому негативно може відбитись на загальних результатах допиту [15, с. 268].

Під час безпосереднього проведення допиту при розслідуванні незаконного заволодіння військовослужбовцем зброєю, бойовими припасами та вибуховими речовинами для виявлення й викриття неправдивих показань необхідним є використання відповідних тактичних прийомів. Зокрема, В.П. Бахін серед них виділяє такі: 1) максимальна їх деталізація (змушує допитуваного «творити» факти й обставини, які можна потім перевірити); 2) проведення повторного допиту (надає можливість «зіграти» на певних розбіжностях у показаннях, що будуть неминучими в міру накопичення доказів у справі); 3) вислуховування явно помилкового повідомлення без висловлення сумніву й недовіри (дозволяє після проведення відповідної перевірки викрити хибність показань допитуваного). В більшості випадків допит починається з вільної розповіді допитуваного. Загалом це дозволяє добросовісному допитуваному системно відтворити при розповіді те, що і як саме він це сприйняв, оскільки все сприйняте, як правило, являє собою єдине взаємозалежне ціле, а не окремі розрізнені деталі, що можуть виникнути при запитально-відповідальній формі допиту. Вільна розповідь не розкриває повною мірою інтерес слідчого, дозволяє оцінити позицію і наміри допитуваного [1, с. 16-22].

Після вільної розповіді починається постановка запитань. Ми погоджуємося з А.В. Куніциною, що при допиті виконавців доцільно з'ясувати такі обставини: 1) у вчиненні яких конкретно злочинів допитуваний брав особисту участь, у чому саме вона полягала; 2) хто був ініціатором злочину, хто його планував, чи були допущені відхилення від початкового плану; 3) які намічались заходи для приховування злочину, як пропонувалося вести себе у разі провалу або невдачі з інших причин; якою є легенда при затриманні на місці злочину; 4) місця збуту викраденого майна, наявність конспіративних помешкань для того, щоб «залягти на дно»; 5) якою є частка майна або цінностей, отриманих у результаті вчиненого злочину; 6) чи має допитуваний доступ і на яких підставах до «общака»; 7) відносини зі співучасниками; 8) як він був втягнутий у злочинну діяльність групи, причини та ін. [11, с. 162-163].

У свою чергу, М.І. Карпенко наголошує, що під час допиту підозрюваного у даній категорії проваджень встановлюються такі обставини: коли і що було отримано, на який термін, у зв'язку з чим, чому він допустив порушення, з якою метою, за яких обставин відбулося незаконне заволодіння військовим майном; яке насильство ним було застосовано щодо потерпілого, за яких обставин [6, с. 86].

Крім того, серед тактичних прийомів, що застосовуються у ході допиту при розслідуванні незаконного заволодіння військовослужбовцем зброєю, бойовими припасами та вибуховими речовинами, слід виділити прийом максимальної деталізації показань, спрямований на створення сприятливих умов

для майбутньої перевірки одержаних показань шляхом проведення інших дій. Якщо найдрібніші факти, повідомлені підозрюваним на допиті, знаходять підтвердження показаннями інших осіб, результатами огляду, висновками експертиз, то цим самим забезпечується достовірність його показань в цілому. І якщо в майбутньому обвинувачений відмовиться від раніше даних показань, це не матиме великого значення, оскільки повідомлена інформація була перевірена і знайшла підтвердження в системі доказів. Також доцільним, як зазначає В.О. Коновалова, буде використання схеми місця події та орієнтуючі об'ємні фотознімки місця події, з метою уточнення окремих показань або нагадування обстановки місця події. У багатьох випадках у процесі допиту це буде стимулювати отримання повних відомостей про обстановку та обставини події злочину [8, с. 267].

Важливим аспектом допиту є встановлення психологічного контакту. Його встановлення є обов'язковою умовою проведення допиту при розслідуванні вбивств через необережність. Так, Є.Д. Лук'янчиков визначає його як цілеспрямовану діяльність слідчого з управління рухом інформації у процесі спілкування, що забезпечує розвиток спілкування в потрібному напрямі протягом всього розслідування [12, с. 198]. У свою чергу, А.В. Дулов зазначає, що психологічний контакт завжди має двосторонній характер, його встановлення і підтримання залежить як від слідчого, так і від допитуваного, хоча ініціатива повинна належати слідчому [4, с. 318].

За визначенням М.С. Гурєва, створення перебільшеного уявлення про поінформованість слідчого залишається основним тактичним прийомом в умовах наявності доказів, які мають істотні прогалини на момент допиту. Таке уявлення у допитуваного створюється шляхом демонстрації йому поінформованості слідчого про встановлені епізоди його злочинної діяльності, зв'язки і спосіб життя допитуваного. При цьому вживаються заходи для приховування меж поінформованості слідчого та її джерел. Одночасно можна викрити допитуваного у неправді про факти, які не мають істотного значення для справи, демонструючи тим самим поінформованість слідчого [3, с. 247].

Опитуванням респондентів з'ясовано, що найбільш поширеними тактичними прийомами, які вони застосовували під час допиту підозрюваних при розслідуванні незаконного заволодіння військовослужбовцем зброєю, бойовими припасами та вибуховими речовинами, були такі: вільна розповідь – 100 %; постановка запитань – 100 %; встановлення психологічного контакту 29 %; викриття неправдивого алібі – 12 %; використання фактора раптової актуалізації забутого у пам'яті – 41 %; пред'явлення речових (13 %) та інших (11 %) доказів; створення напруги – 42 %; створення уявлення про повну поінформованість слідчого – 51 %; спостереження за поведінкою допитуваного – 76 %; приховування меж поінформованості слідчого – 19 %; застосування відеозапису – 31 %.

Висновок. Підсумовуючи, слід зазначити, що обов'язковою слідчою (розшуковою) дією при розслідуванні незаконного заволодіння військовослуж-

жбовцем зброєю, бойовими припасами та вибуховими речовинами є допит підозрюваних. В деяких випадках з перших допитів злочинці погоджуються на діалог зі слідчими поліції, намагаючись таким завуальованим способом отримати інформацію про зміст показань допитаних раніше свідків, потерпілих або співучасників та заходи, що приймаються слідчим. Під час його проведення з'ясовується велика кількість обставин, що надають змогу будувати слідчі версії, орієнтувати під час проведення інших процесуальних дій. Найбільш ефективними тактичними прийомами під час допитів зазначеної категорії є: встановлення психологічного контакту із допитуваним; викладання показань у формі вільної розповіді; постановка запитань; застосування науково-технічних засобів; пред'явлення доказів; створення уявлення про повну поінформованість слідчого; спостереження за поведінкою допитуваного.

Бібліографічні посилання

1. Бахин В.П. Допрос: лекция. К., 1999. 40 с.
2. Белкин Р.С. Криминалистическая энциклопедия. М.: БЕК, 1997. 342 с.
3. Гурев М.С. Убийства на «разборках» (методика расследования). СПб.: Питер, 2001. 288 с.
4. Дулов А.В. Судебная психология / 2-е изд., исправл. и доп. Минск: Вышэйш. школа, 1975. 464 с.
5. Карнеева Л.М. Тактические основы организации и производства допроса в стадии расследования. Волгоград: ВСШ МВД СССР, 1976. 144 с.
6. Карпенко М.І. Окрема методика розслідування злочинів, передбачених ст. 410 Кримінального кодексу України // Юридична наука. 2014. № 1. С. 78-91.
7. Коловоротный А.А. Уголовно-процессуальные и криминалистические аспекты расследования организации преступного сообщества (преступной организации): дисс. ... канд. юрид. наук: 12.00.12; 12.00.09 / Федеральн. гос. казенное образовательное учреждение высшего профессионального образования «Волгоградская академия МВД России». Волгоград, 2015. 238 с.
8. Коновалова В.Е. Убийство: искусство расследования: монография / Х.: Факт, 2001. 466 с.
9. Криміналістика: підручник для студ. юрид. ВНЗ / В.М. Глібко, А.Л. Дудніков, В.А. Журавель та ін.; за ред. В.Ю. Шепітька. К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2001. 576 с.
10. Криминалистика. Том 2 / под ред. профессоров Р.С. Белкина, В.П. Лаврова, И.М. Лузгина / Высшая юридическая заочная школа МВД СССР. М., 1988. 454 с.
11. Куницына А.В. Тактика выявления организаторов преступных групп: дисс. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 / Саратов. гос. ун-т. Саратов, 2000. 224 с.
12. Лук'янчиков Є.Д. Методологічні засади інформаційного забезпечення розслідування злочинів: монографія. К.: Нац. акад. внутр. справ України, 2005. 360 с.
13. Мишков Я.Є. Методика розслідування хабарництва. Харків, 2005.
14. Хірсін А.В. Криміналістичне забезпечення розслідування корисливо-насильницької організованої злочинної діяльності: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 – кримінальний процес і криміналістика; судова експертиза / Академія адвокатури України. К., 2006. 18 с.
15. Чаплинський К.О. Тактичне забезпечення проведення слідчих дій: монограф. Дніпропетровськ: Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ; Ліра ЛТД, 2011. 496 с.
16. Чернявський С.С. Фінансове шахрайство: методологічні засади розслідування: монографія. К.: Хай-Тек Прес, 2010. 624 с.
17. Шепітько В.Ю. Теория криминалистической тактики: монография / Харьков:

Гриф, 2002. 438 с.

18. Якушин С.Ю. Тактические приемы при расследовании преступлений: монография. Казань: Изд-во Казанского ун-та, 1983. 102 с.

Надійшла до редакції 16.01.2018

Bereza Yu. M. Interrogation of suspects during investigation of illegal seizure by a serviceman of weapons, combat supplies and explosives. This article deals with consideration of actual problem questions of tactical supply of a pretrial investigation of illegal seizure by a serviceman of weapons, combat supplies and explosives. The author has analysed the scientific supply of an investigation of crimes.

To his opinion the interrogation of suspects is a compulsory instigatory search action during investigation of illegal seizure by a serviceman of weapons, combat supplies and explosives. During its conduct, it turns out a large number of circumstances that make it possible to construct investigative versions, to orientate during other procedural actions. The most effective tactics during the interrogation of this category are: establishing psychological contact with the interrogator; giving testimony in the form of a free narration; questioning; application of scientific and technical means; presentation of evidence; creating an idea of the full knowledge of the investigator; observing the interrogator's behavior.

Keywords: *interrogation, suspect, organization, investigators (wanted) actions, pre-trial investigation, serviceman.*

УДК 343.102

Бойко О.П.

викладач

(Дніпропетровський державний
університету внутрішніх справ)

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧИХ З ПІДРОЗДІЛАМИ КАРНОГО РОЗШУКУ НА ДОСУДОВОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Розглянуто зарубіжний досвід щодо правового регулювання взаємодії слідчих з підрозділами карного розшуку в США, Великобританії, Франції, Німеччині, Грузії та Білорусії. Проаналізовано кримінально-процесуальне законодавство означених зарубіжних держав для запозичення позитивного досвіду щодо вдосконалення взаємодії слідчих з підрозділами карного розшуку на досудовому провадженні.

Ключові слова: *зарубіжний досвід, правове регулювання, взаємодія, поліція, досудове провадження.*